

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/6/2016
Identifikačné číslo spisu:	4308214407
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Pepelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4308214407.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, proti povinnému: K. T., nar. XX. S. XXXX, bytom X. L. X., B., o vymoženie 16,59,-Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7Er/975/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 15CoE/130/2012-43 z 27. júla 2012, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Povinný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 7Er/975/2008-18 z 9. septembra 2011 zastavil exekučné konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7Er/975/2008 a uložil povinnému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Miroslavovi Šupovi trovy exekúcie v sume 32,25,-Eur, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie v časti, ktorou súd prvej inštancie exekúciu zastavil, právne odôvodnil poukazom na § 57 ods. 1 písm. b/, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Uviedol, že predmetnú exekúciu bolo potrebné zastaviť z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie sa stalo po začatí exekúcie neúčinným, nakoľko blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 2918161 bolo možné vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Lehotou na zaplatenie pokuty za priestupok bol deň vykonateľnosti vyznačenej na bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, a to deň 31. marec 2008. V zmysle uvedeného došlo k preklúzii nároku na vymáhanie pohľadávky, ktorá je predmetom exekúcie. O trovách exekučného konania rozhodol podľa ustanovenia § 196, § 197, § 200 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku tak, že na ich náhradu zaviazal povinného vo výške 35,25,-Eur.

2. Na odvolanie oprávneného proti uzneseniu prvoinštančného súdu Krajský súd v Nitre ako súd

odvolací uznesením č. k. 15CoE/130/2012-43 z 27. júla 2012 uznesenie súdu Okresného súdu Levice č. k. 7Er/975/2008-18 z 9. septembra 2011 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení uviedol, že v prejednávanej veci exekučné konanie začalo dňa 3. októbra 2008, kedy oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie. Súd prvej inštancie dňa 2. decembra 2008 vydal súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, a to bloku na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 2918161 zo dňa 15. marca 2008. Ďalej konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom na doplnenie jeho správnosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/95. Vychádzajúc z tohto nálezu, odvolací súd dodal, že novela zákona o priestupkoch č. 298/2008 Z. z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by upravovalo, že právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou zákona sa riadia podľa tohto zákona. Novelou zákona o priestupkoch sa budú riadiť právne vzťahy a nároky, ktoré vznikli od 1. septembra 2008, teda dňom účinnosti novely zákona o priestupkoch č. 298/2008 Z. z., keďže neobsahuje ustanovenia s retroaktívnou pôsobnosťou pre predmetné ustanovenie § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Odvolací súd opakovane uviedol, že v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (účinného do 31. augusta 2008) možno právo vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na ich zaplatenie. Zákonodarcu v predmetnom ustanovení stanovil trojročnú prekluzívnu lehotu. Uplynutím uvedenej prekluzívnej lehoty zaniklo právo na výkon rozhodnutia a nie je možné uvedenú pohľadávku vymáhať. Na dodržanie lehoty stanovenej v predmetnom ustanovení nestačí len začať konanie o výkon rozhodnutia, ale je nevyhnutné, aby toto konanie bolo v rámci predmetnej prekluzívnej lehoty skončené.

3. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 19. januára 2013.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený, argumentujúc dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a procesnou vadou konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.. Oprávnený vyslovil názor, že dôsledkom právneho záveru, ktorý prijal súd prvej inštancie a odvolací súd je, že oprávnený nemôže pokračovať v realizácii svojho zákonom garantovaného práva na uspokojenie splatnej a neuhradenej pohľadávky cestou exekučného konania. Oba sudy podľa dovolateľa ignorovali pri rozhodovaní novelizáciu zákona o priestupkoch vykonanú zákonom č. 298/2008 Z. z. účinnú od 1. septembra 2008, ktorou došlo k vypusteniu ustanovenia o trojročnej prekluzívnej lehote na možnosť vymáhania uloženej pokuty za priestupok z ust. § 88 ods. 1. Týmto postupom podľa názoru oprávneného došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, dôsledkom čoho bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Uviedol, že za porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces je potrebné považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Ďalej dovolateľ konštatoval, že súd prvej inštancie v čase rozhodovania o zastavení exekučného konania už nemal aplikovať ust. § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, platného do 31. augusta 2008, pretože toto ustanovenie v tom čase už nebolo platné a účinné. Poukázal na zákon č. 298/2008 Z. z., ktorým došlo k zmene zákona o priestupkoch v tom smere, že vymáhanie pokút za priestupok už nie je obmedzené akoukoľvek lehotoú, pretože počnúc dňom 1. septembrom 2008 priestupkový zákon trojročný, ani inú prekluzívnu lehotu v žiadnom svojom ustanovení nestanovuje, čím je zdôraznený účel novely zákona spočívajúci v posilnení vymožitelnosti pohľadávok oprávneného v exekučnom konaní. Oprávnený má za to, že s účinnosťou od 1. septembra 2008 sa na výkon rozhodnutia o uložení pokuty vzťahuje § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, v súlade s § 51 zákona o priestupkoch. V danom prípade teda už nie je potrebné, aby v stanovenej trojročnej lehote došlo k vymoženiu uloženej pokuty, ale postačí, aby v lehote troch rokov po uplynutí lehoty určenej na splnenie povinnosti došlo k nariadeniu výkonu rozhodnutia. Oba sudy, prvoinstančný ako aj odvolací, v napadnutom rozhodnutí prezentovali právny názor, ktorým neakceptovali novelizáciu zákona o priestupkoch vykonanú zákonom č. 298/2008 Z. z. účinnú od 1. septembra 2008, pričom oprávnený takýmto postupom súdom stratil možnosť domôcť sa uspokojenia svojej splatnej a doteraz neuhradenej pohľadávky cestou exekučného konania. Novela nerieši stav stretu rozdielnych úprav, a preto právne účinky novelizovaného ustanovenia § 88 sa od 1. septembra 2008 vzťahujú aj na právne vzťahy založené v minulosti. Na základe všetkých vyššie

uvedených tvrdení oprávnený dovolaciemu súdu navrhol, aby uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 15CoE/130/2012-43 zo dňa 27. júla 2012, ako aj uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 7Er/975/2008-18 zo dňa 9. septembra 2011 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnený konajúci zamestnancom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p.

7. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu výlučne iba vtedy, ak to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone (viď § 238 O. s. p., pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu a § 239 O. s. p., pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu), alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd konania (§ 237 ods. 1 O. s. p.).

8. Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd vecne preskúmal rozhodnutie, ktoré bolo napadnuté procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

9. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné, dovolaním napadnuté rozhodnutie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, nakoľko v prejednávanej veci Krajský súd v Nitre ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Levice ako súdu prvej inštancie, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 O. s. p. prípustné nie je.

10. S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie

z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Oprávnený procesné vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., namietanú oprávneným. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

12. Vyplývajúc z obsahu dovolania, oprávnený argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, znemožnili mu urobiť niektorý procesný úkon a pod.. Podstatou jeho dovolacích námietok je tvrdenie, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho - obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) teda z jeho strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú oprávnený uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

13. Podstatná časť dovolacích námietok oprávneného spočíva v tvrdení o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, platného do 31. augusta 2008, prvoinštančným súdom, v dôsledku ktorej skutočnosti súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací dospeli k nesprávnemu právnemu názoru, že v lehote troch rokov nestačí exekučné konanie len začať, ale exekúcia musí byť aj vykonaná.

14. Uvedená časť výhrad oprávneného voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

16. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného o nesprávnom právnom posúdení veci boli v preskúmvanej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu ale neposudzoval), oprávneným vytýkaná okolnosť by mala síce za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.. Keďže dovolanie oprávneného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

17. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej namietol aj porušenie práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

18. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rovnako nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 251/03).

19. Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nedostatočné, právne nepodložené a riadne nezdôvodnené.

20. Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

22. Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia, t. j. prečo exekúciu zastavil. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a z dôvodu vyporiadania sa s odvolacími námietkami oprávneného sa vyjadril k rozdielu právnej úpravy plynutia lehôt vo vzťahu k výkonu rozhodnutia do 31. augusta 2008 a od 01. septembra 2008 (v ust. § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. a v ust. § 71 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.). Rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií preto nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (I. ÚS 188/06).

24. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.